

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 90.262 van 17 oktober 2000
in de zaak A. 80.068/XII-1594.**

In zake : Luc DE TROYER,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de stad SINT-NIKLAAS,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. COOLSAET,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Belgiëlei 159.

tussenkommende partij :

Ronan ROTTHIER,
wonende te SINT-NIKLAAS,
Koningin Elisabethplein 9.

D E R A A D V A N S T A T E, X I I e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Luc DE TROYER op 31 augustus 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de examencommissie van de stad Sint-Niklaas waarbij hij niet geslaagd verklaard is in het bevorderingsexamen van adjunct-secretaris en van de beslissing van 26 juni 1998 van de gemeenteraad van Sint-Niklaas waarbij Ronan ROTTHIER bevorderd wordt tot adjunct-secretaris van de stad;

Gelet op het arrest nr. 77.627 van 15 december 1999 waarbij wordt besloten dat het beroep niet kennelijk gegrond is en waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt bevolen van de beslissing van de examencommissie van de stad Sint-Niklaas waarbij Luc DE TROYER niet geslaagd is verklaard voor het bevorderingsexamen van adjunct-stadssecretaris en van

het besluit van de gemeenteraad van Sint-Niklaas van 26 juni 1998 waarbij Ronan ROTTIER met ingang van 1 november 1998 bevorderd wordt tot adjunct-stadssecretaris;

Gezien het verzoek van de verwerende partij tot voortzetting van de procedure;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd R. VAN DER GUCHT;

Gelet op de beschikking van 1 september 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 20 juni 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat A. COOLSAET, die verschijnt voor de verzoekende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. VAN DER GUCHT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak uiteengezet zijn in het arrest nr. 77.627 van 15 december 1998 waarbij de schorsing is bevolen van de beide bestreden beslissingen;

2.1. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat de verwerende partij niet bewijst dat het college van burgemeester en schepenen en de gemeenteraad van Sint-Niklaas binnen de termijn van voortzetting van het geding een beslissing dienaangaande genomen hebben; dat hij ook vaststelt dat de verwerende partij, in strijd met artikel 70, § 1, van het algemeen procedurereglement van de Raad van State, op haar verzoek tot voortzetting geen fiscale zegels gekleefd heeft;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij, die op 29 december 1999 het arrest nr. 77.627 ontving, het bewijs voorlegt dat het college van burgemeester van Sint-Niklaas op 11 januari 1999 besloten had om de voortzetting van het geding te vragen; dat artikel 270, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet de machtiging van de gemeenteraad slechts verplicht stelt voor de gevallen waarin de gemeente, als eiser, een vordering instelt; dat, aangezien de stad Sint-Niklaas in dit geval als verwerende partij optreedt, het college van burgemeester en schepenen rechtsgeldig om de voortzetting van het geding heeft gevraagd;

2.2.2. Overwegende dat, wanneer een verzoek tot voortzetting van de procedure uitgaat van een gemeente, de ermee verbonden kosten overeenkomstig artikel 68, tweede lid, van het algemeen procedurereglement worden

begroot in debet; dat in dit geval van die mogelijkheid gebruik gemaakt is;

2.2.3. Overwegende dat de excepties m.b.t. de voortzetting van het geding ongegrond zijn;

3. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoek tot tussenkomst vier ontvankelijkheids-excepties formuleert; dat de Raad van State in het arrest nr. 77.627 van 15 december 1998 die excepties, voor wat de vordering tot schorsing betreft, ongegrond bevonden heeft; dat de tussenkomende partij het in het schorsingsarrest ingenomen standpunt niet meer betwist heeft en dat ook verzoeker er in zijn memorie van wederantwoord geen aandacht meer aan besteed heeft; dat de Raad van State er zich dan ook toe kan beperken, voor wat het onderhavige annulatieberoep betreft, de betreffende overwegingen uit het arrest nr. 77.627 te bevestigen;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel de schending aanvoert van de formele motiveringswet van 29 juli 1991, van het motiveringsbeginsel het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel doordat hij niet en de tussenkomende partij wel geslaagd verklaard is in het bevorderingsexamen en doordat daarvoor steun wordt gevonden in de motivering vermeld in het proces-verbaal van de examencommissie, terwijl de in dat proces-verbaal opgenomen motivering geen onderscheid maakt tussen de beoordeling van het schriftelijk en het mondeling deel van het examen en terwijl zij daarenboven "zeer onvolledig (is)"; dat hij in dat verband uiteenzet wat volgt : de commentaar van de examenjury betreffende zijn eigen examen en dat van de tussenkomende partij is "gelijkaardig" en dergelijke gelijkaardige motivering kan finaal niet leiden tot een "beoordelingsverschil van 21 punten"; wat meer is, de "enkele zinnen over de mondelinge proef" van beide kandidaten kan "geen

verschil van 18 punten rechtvaardigen" zeker wanneer zijn punten vergeleken worden met die van P. Heck, die op het mondeling gedeelte nog 28 punten behaalde zonder dat "in de motivering (iets) wordt gezegd over zijn mondelinge proef"; om die redenen is verzoeker's kwotering "niet naar genoegen van recht gemotiveerd (...) en kennelijk onzorgvuldig";

4.2. Overwegende dat in het schorsingsarrest vastgesteld is dat het mondeling gedeelte van het examen bestond uit de verdediging van het beleidsadvies dat de kandidaten in het schriftelijk gedeelte van het examen hadden moeten uitwerken, dat het puntenverschil dat verzoeker en de tussenkomende partij op het schriftelijk gedeelte hebben behaald -verzoeker behaalde 25/50, de tussenkomende partij 28/50- verantwoord kon worden door de in de motivering van de examencommissie opgenomen vermelding dat de tekst van de tussenkomende partij beter leesbaar was maar dat die motivering geen afdoende verklaring bood voor het puntenverschil op het mondeling gedeelte van het examen (18/50 voor verzoeker, 36/50 voor de tussenkomende partij); dat voor die vaststelling acht geslagen is op wat volgt : indien het niet onredelijk is de beoordeling die verzoeker gekregen heeft ("praat rond de vraagstelling en is weinig ter zake") in vergelijking met de beoordeling die aan de tussenkomende partij is gegeven ("geeft enkele onvolledigheden toe, maar vult ze aan") aldus te lezen dat de tussenkomende partij de gelegenheid te baat heeft genomen om positief te reageren op de vastgestelde gebreken in zijn schriftelijk examen terwijl het mondeling examen van verzoeker een mislukking is geweest aangezien hij rond de vraagstelling heen heeft gepraat, dan toont de verwerende partij toch niet aan dat zulks ook daadwerkelijk de redenering is geweest die de examencommissie op het ogenblik van de deliberatie heeft aangehouden; wanneer daarbij ook acht geslagen wordt op het resultaat van de twee overige -in het schriftelijk examen niet geslaagde-

kandidaten (respectievelijk 28/50 en 20/50, zonder enige motivering) is het niet duidelijk waarom verzoeker slechts 18 punten op 50 verdiende; dat tenslotte in het schorsingsarrest het volgend besluit is geformuleerd :

"Overwegende dat al die gegevens de Raad van State tot de vaststelling dwingen dat de door de examencommissie opgegeven redenen en met name de reden die gehanteerd is om verzoekers resultaat op het mondeling examen te onderbouwen, door de partijen op verschillende wijzen, die ieder op zich niet onlogisch zijn, worden geïnterpreteerd; dat uit de aan de Raad van State voorgelegde gegevens niet blijkt welke stelling de examencommissie precies heeft ingenomen; dat zich zodoende de conclusie opdringt dat, nu het bewijs niet wordt geleverd van de redenen die de examencommissie had om verzoeker slechts 18 punten op 50 toe te kennen, de examencommissie geacht moet worden geen deugdelijke redenen gehad te hebben om die bijzonder lage beoordeling toe te kennen, waardoor ook vast komt te staan dat zij onzorgvuldig tot haar besluit gekomen is";

4.3.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in de eerste plaats uiteenzet dat niet betwist kan worden dat de beslissing van de examencommissie formeel gemotiveerd is door de vermelding van de door de kandidaten behaalde punten en door een schriftelijke motivering per kandidaat; dat zij ten aanzien van de vraag of die motivering afdoende is vooreerst vaststelt dat verzoeker de punten toegekend op het schriftelijk gedeelte niet betwist, terwijl hij ook geen bemerkingen uit bij de inhoud van de neergeschreven motivatie, die hij alleen onvoldoende vindt omdat zij geen verantwoording geeft voor zijn slecht resultaat; dat zij dan uiteenzet wat volgt : verzoeker verwacht van de formele motivering veel meer dan datgene waartoe de wet een bestuur verplicht; met name moest in dit geval in de motivering van de examenuitslag niet vermeld worden wat het onderwerp van de proef was, welke minimale structuur er verwacht werd of wat het antwoord was dat de examencommissie voorstond, noch -wat het mondeling examen betreft- "rond welke mondelinge vragen (was)

gepraat"; de vraag of er een voldoende motivering bestaat die het significant puntenverschil voor de mondelinge proef van verzoeker en die van de tussenkomende partij verklaart wordt beantwoord met de zin 'praat rond de vraagstelling en is weinig ter zake', omdat die zin duidelijk maakt dat het mondeling examen van verzoeker "een mislukking is geworden" aangezien hij niets kon toevoegen aan wat hij ter gelegenheid van het schriftelijk examen neergeschreven had, zulks in tegestelling tot de tussenkomende partij die bijkomende uitleg kon verschaffen bij zijn schriftelijke antwoorden; de vergelijking met het resultaat van de kandidaten De Weirdt en Van Herck gaat niet op want die kandidaten hadden reeds in het schriftelijk gedeelte onvoldoende punten behaald zodat hun uitslag strikt genomen zelfs niet meer gemotiveerd moest worden en daarenboven belet een slecht schriftelijk examen niet dat zij een behoorlijk mondeling examen konden afleggen;

4.3.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt wat volgt : het is hem, gelet op de summiere motivering, onmogelijk om de juistheid van de beoordeling van zijn mondelinge proef na te gaan; de uitleg gegeven in de memorie van antwoord is een achteraf geformuleerde motivering en geeft geen verklaring voor het grote puntenverschil op het mondeling examen dat de schriftelijke proef, waarin verzoeker en de tussenkomende partij een vergelijkbaar resultaat behaalden, tot basis had; ook de vergelijking van zijn mondelinge proef met die van twee andere kandidaten biedt geen bevredigend antwoord want die kandidaten hadden een slecht schriftelijk examen en er is niet verklaard waarom zij dan in het mondeling examen toch nog beter scoren dan verzoeker;

4.3.3. Overwegende dat de tussenkomende partij blijkens haar verzoekschrift in tussenkomst, met betrekking tot de beoordeling van de mondelinge proef van

oordeel is dat de reden waarom verzoeker niet slaagde in het mondeling examen gelegen is in het feit dat hij "de gestelde vragen ten gronde niet heeft beantwoord en niet is ingegaan op de concrete vraagstelling", terwijl de reden waarom hijzelf wel veel punten heeft gekregen gelegen is in de vaststelling dat hij zijn onvolledigheden heeft toegegeven, hetgeen "een meerwaarde aan de geslaagde kandidaat geeft" omdat het bewijst dat de betrokkene "een kandidaat met hoge geestesrijpheid (is)"; dat hij daaraan toevoegt dat de motivering "beknopt maar zeer weloverwogen werd uitgebracht" en dat verzoeker alleen de motivering van de punten en niet de punten zelf aanvecht bij zoverre dat niet wordt aangetoond dat hij, met een andere motivering, geslaagd ware geweest; dat hij dan, vanuit de toegekende punten voortredenerend, vaststelt dat verzoeker slechts de vereiste 60% van de punten had kunnen behalen indien hij voor het mondeling examen 35 punten op 50 had gehaald, hetgeen op grond van de neergeschreven motivering "niet kan verantwoord worden" en hetgeen, bij weeromstuit, voor de examencommissie een reden kan geweest zijn om aan het "te duidelijk" tekort van verzoeker geen "uitvoeriger commentaar" te besteden;

4.3.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog stelt dat de uiteenzetting in haar memorie van antwoord geen post factum motivering is maar een verduidelijking van wat neergeschreven is in het proces-verbaal van de examencommissie, het enige geschreven stuk dat met betrekking tot een mondeling examen wordt opgemaakt en dat dienvolgens in de memorie van antwoord verduidelijkt kan worden;

5.1. Overwegende dat de verwerende partij uit het schorsingsarrest heeft kunnen leren dat wat zij toentertijd aanvoerde om de in het proces-verbaal van de examencommissie neergeschreven motivering te verduidelijken mogelijk niet onredelijk was, maar dat het bewijs

niet voorlag dat de examencommissie de problematiek ook daadwerkelijk op die wijze had benaderd (overweging 3.4.3.); dat zij zich in haar memorie van antwoord uitput om de Raad van State van haar gelijk te overtuigen, maar dat zij niet doet wat in de gegeven omstandigheden van haar mocht verwacht worden, te weten het bewijs leveren dat haar uiteenzetting, die nu post factum aan de Raad van State wordt voorgelegd, precies datgene is waar de examencommissie bij haar deliberatie over de kandidaten echt rekening mee gehouden heeft; dat, indien de verwerende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat alleen de examencommissie zelf het bewijs kan leveren van de beoordeling van een mondeling examen, zulks niet betekent dat de examencommissie door het formuleren van een vage conclusie voor zichzelf de mogelijkheid open kan houden om die conclusie nadien met een deugdelijke redengeving te onderbouwen;

5.2. Overwegende, voor het overige, dat de Raad van State in de hem voorgelegde stukken geen gegevens ontwaart die er hem toe nopen het standpunt ingenomen in het schorsingsarrest bij te sturen; dat aldus, rekening houdend enerzijds met het feit dat verzoeker op het schriftelijk examen ongeveer gelijke tred had gehouden met de tussenkomen de partij en vaststellend anderzijds dat twee kandidaten, wier schriftelijk examen ondermaats was, in het mondeling examen toch nog beter scoorden dan verzoeker, de bijzonder ongunstige uitslag van verzoeker voor het mondeling examen -dat inhoudelijk voortbouwde op het resultaat van de schriftelijke proef- onmogelijk steun kan vinden in de niet gestaafde algemene bewering dat hij rond de vraagstelling heen gepraat heeft en weinig ter zake was; dat in die zin het vierde middel gegrond is; dat de beslissing van de examencommissie om verzoeker niet geslaagd te verklaren door een onregelmatigheid aangetast is;

6. Overwegende dat de onregelmatigheid die de examencommissie bij de vaststelling van de uitslag van verzoeker heeft begaan tot direct gevolg heeft dat de gemeenteraad niet zonder die onregelmatigheid tot de zijne te maken op 26 juni 1998 heeft kunnen besluiten dat de tussenkomende partij als enige voor het bevorderingsexamen geslaagd was en dat hij dienvolgens als enige aan alle bevorderingsvoorwaarden voldeed; dat in die zin ook het besluit houdende de benoeming van de tussenkomende partij tot adjunct-gemeentesecretaris door machtsoverschrijding aangetast is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden :

- de beslissing van de examencommissie van de stad Sint-Niklaas waarbij Luc DE TROYER niet geslaagd is verklaard voor het bevorderingsexamen van adjunct-stadssecretaris;
- het besluit van de gemeenteraad van Sint-Niklaas van 26 juni 1998 waarbij Ronan ROTTHIER met ingang van 1 november 1998 bevorderd wordt tot adjunct-stadssecretaris.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien oktober 2000, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.